

Duchovní hudba je v této práci pojímána jako funkční umění, které se uplatňuje v rámci liturgie. Proto (až na několik výjimek) k její tvorbě skladatel přistupuje jako k účelovému umění, jehož recepce je odkázána na kostel a v něm soustředěnou obec věřících. Funkčnost duchovní hudby je současně i příčinou zásadních zvrátů v jejím vývoji, který je ovšem v podstatných rysech ovlivněn obecným vývojem hudebního umění. Odráží se v něm i vztah církve k liturgii a zprostředkovaně rovněž vztah státu k církvi. Tyto vazby se pak prolínají s dějinami duchovní hudby a zřetelně vystupují při zániku epochy literátských bratrstev, při rozvoji a zániku figurální duchovní hudby, vzniku a působení ceciliánské reformy, při jistém chaosu, který přinesl do vývoje duchovní hudby II.vatikánský koncil a paralelně s tím i v období vývoje duchovní hudby na pražských katolických kůrech v letech 1948-1989.